

ת"פ 39850/07/16 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד גואד עבד אל קאדר, עבד אל פאתח קטאווי, מוחמד חאג' יחיא, ישראל גובני (עציר)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 39850-07-16 מדינת ישראל נ' עבד אל קאדר (עציר) ואח' 30 מרץ 2017

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו
בענין מדינת ישראל - פמ"מ

המאשימה

על ידי ב"כ עו"ד מירב פליישר-לוי

נגד

1. גואד עבד אל קאדר (עציר) על ידי ב"כ עו"ד

הלאל ג'אבר

2. עבד אל פאתח קטאווי (עציר) על ידי ב"כ עו"ד

יניב שגב

3. מוחמד חאג' יחיא (עניינו הסתיים)

4. ישראל גובני (עציר) (עניינו הסתיים)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - אין התייצבות

נאשמים 1 ו-2 ובאי כוחם (הנאשמים הובאו באמצעות שב"ס)

גזר דין (בעניינים של נאשמים 1 ו-2)

רקע וכתב האישום המתוקן

1. כל הנאשמים בתיק זה הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון. נאשמים 3 ו-4 הגיעו להסדרים עונשיים "סגורים" ודינם נגזר זה מכבר. לפנינו עניינם של נאשמים 1 ו-2, שלגביהם אין הסכמה עונשית. בעניינם הוסכם על הגשת תסקיר משירות המבחן, וכך נעשה. לאחר הגעת התסקירים נשמעו הטיעונים לעונש.

2. **על פי החלק הכללי שבכתב האישום המתוקן**, בין הימים 28.6.16 - 11.7.16, בהזדמנויות שונות, פעלו ארבעת הנאשמים, ביחד ולחוד, לצורך הוצאה לפועל של עסקאות נשק וקידומן בדרכים שונות. הנאשמים פעלו שלא כדין לאיתור, הובלה ושיווק של כלי נשק ותחמושת בשטחי הרשות הפלסטינית ובתחומי מדינת ישראל. בין האנשים שעימם היו הנאשמים בקשר במסגרת פעולותיהם לאתר ולרכוש כלי נשק בשטחי הרשות הפלסטינית, היה **מונדר אכבאריה**, תושב הכפר שוויכה ברשות הפלסטינית, אשר ייצר ותיקן בביתו כלי נשק [**מונדר**].

על פי האישום הראשון, המיוחס לנאשמים 1 ו-4 בלבד, עובר ליום 28.6.16 קשרו נאשם 1 ונאשם 4 קשר שלפיו נאשם 1 ירכוש נשק עבור נאשם 4 ואחרים (שזהותם אינה ידועה למאשימה). במסגרת הקשר ולשם קידומו, התקשר נאשם 1 ביום 28.6.16 אל מונדר וביקש לרכוש ממנו כלי נשק שייצר, לצרכי מסחר. מונדר התחייב לסיים את ייצור הנשק תוך יומיים והעמיד את מחירו על סך של כ-3,400 ₪. נאשם 1 ציין כי הקונים של הנשק כבר העבירו לידי מחצית מעלות הנשק, והשניים סיכמו להיפגש בעוד יומיים לצורך השלמת העסקה. ביום 2.7.16 יצא נאשם 1 משטחי מדינת ישראל אל הכפר שוויכה ובאותו יום חזר לשטחי מדינת ישראל, כשברשותו נשק שאותו נשא. נאשם 1 הודיע לנאשם 4 כי הנשק שהזמין ממנו נמצא בידיו.

בגין מעשים אלו הורשעו נאשמים 1 ו-4 בביצוע עבירה של קשירת קשר לפשע (סחר בנשק), על פי סעיף 499(א)(1) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]**. בנוסף נאשם 1 הורשע בנשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום השני, המיוחס לנאשמים 1 ו-3 בלבד, ביום 4.7.16, בשעות אחר הצהריים, התקשר אדם, שזהותו אינה ידועה למאשימה **[האחר]** והציע לנאשם 1 לרכוש ממנו נשק חדש בעלות של כ-3,200 ₪. נאשם 1 השיב כי יברר אם יוכל להוציא את העסקה אל הפועל. במסגרת הקשר ולשם קידומו, התקשר נאשם 1 אל נאשם 3 וביקש ממנו לאתר קונה עבור הנשק שהוצע לו על ידי האחר. כעבור כמחצית השעה הודיע נאשם 3 לנאשם 1 כי מצא קונה, אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, ושיש בידי הקונה את סכום הכסף הנדרש עבור הנשק, אך יש להמתין מספר שעות עד לביצוע העסקה כיוון שהקונה אינו באזור. בהמשך תואמה פגישה עם הקונה בסמוך לביתו של נאשם 3.

בגין מעשים אלו הורשעו הנאשמים 1 ו-3 בביצוע עבירה של קשירת קשר לפשע (סחר בנשק), על פי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום השלישי, המיוחס לנאשם 1 בלבד, עובר ליום 4.7.16, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, על מנת לקדם עסקת נשק, פנה נאשם 1 למונדר וביקש לרכוש ממנו נשק. השניים קבעו כי נאשם 1 יגיע אל מונדר ביום 5.7.16 בשעות אחר הצהריים. במועד שנקבע, בסמוך לשעה 17:30, נסע נאשם 1 ברכבו משטחי מדינת ישראל אל הכפר שוויכה ורכש ממונדר רובה דמיו תת מקלע מאולתר, ומחסנית תואמת, לשם סחר בהם. נאשם 1 ומונדר החביאו את הנשק והמחסנית ברשת שמתחת למגבים ומכסה המנוע ברכבו של נאשם 1, וזה פנה לשוב לשטחי מדינת ישראל על מנת למכור את הנשק לאחר. בסמוך לשעה 18:30 הגיע נאשם 1 למחסום "תאנים" שם עוכב לצורך בדיקה, שבמהלכה נתגלו ונתפסו הנשק והמחסנית, ונאשם 1 נעצר.

בגין מעשים אלו הורשע נאשם 1 ב**רכישת נשק**, עבירה על פי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין ו**בנשיאת נשק**, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום הרביעי, המיוחס לנאשם 2 בלבד, עובר ליום 3.7.16, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, יצר נאשם 2 קשר עם מונדר והעביר לידי נשק על מנת שיתקנו. בשיחה שהתקיימה ביום 3.7.16, סמוך

לשעה 17:22, הודיע מונדר לנאשם 2 כי הוא יכול לבוא לקחת את הנשק שתוקן על ידו ואף נערך בו ניסוי ירי. בסמוך לשעה 19:07 נסע נאשם 2 משטחי מדינת ישראל אל הכפר שוויכה וקיבל לידי ממונדר את הנשק שמסר לו לתיקון קודם לכן.

בגין מעשים אלו הורשע נאשם 2 בנשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום החמישי, המיוחס לנאשם 2 בלבד, ביום 5.7.16 בסמוך לשעה 16:11 התקשר נאשם 2 אל מונדר לשם קידום עסקת נשק, והשניים תיאמו להיפגש בביתו של מונדר בשוויכה בתוך כשעה. בסמוך לשעה 17:01 נסע נאשם 2 משטחי מדינת ישראל אל הכפר שוויכה, לביתו של מונדר, לקח מידי נשק לשם סחר, ושב עימו לשטחי מדינת ישראל.

בגין מעשים אלו הורשע נאשם 2 בנשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום השישי, המיוחס לנאשם 2 בלבד, עובר ליום 10.7.16 פנה נאשם 2 למונדר לשם קידום עסקת נשק, וביום 9.7.16 קבעו מונדר ונאשם 2 שלמחרת יגיע נאשם 2 לביתו של מונדר לשם קידום עסקת הנשק. ביום 10.7.16, בסמוך לשעה 14:12, נסע נאשם 2 משטחי מדינת ישראל אל הכפר שוויכה, שם מתגורר מונדר, ורכש ממנו אקדח חצי אוטומטי, "קולט" מתוצרת ארה"ב, קליבר 9 מ"מ קצר, ושתי מחסניות המתאימות לשימוש באקדח זה. נאשם 2 החביא את האקדח בדופן הפנימית של תקרת רכבו והטמין את המחסניות מתחת לשטיח, בצמוד לידיהם ההילוכים של רכבו, כשבמחסנית אחת מצויים גם שלושה כדורים חיים, ופנה לשוב לשטחי מדינת ישראל על מנת למכור את הנשק לאחר. בסמוך לשעה 15:00 הגיע נאשם 2 למחסום "תאנים", עוכב לצורך בדיקה שבמהלכה נתגלו ונתפסו האקדח, שתי המחסניות והכדורים.

בגין מעשים אלו הורשע נאשם 2 ברכישת נשק, עבירה על פי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין; ו**בנשיאת נשק**, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

3. **לסיכום**, נאשם 1 הורשע **בשלושה אישומים**, בביצוע שתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (סחר בנשק), שתי עבירות של נשיאת נשק, ועבירה של רכישת נשק;

נאשם 2 הורשע **בשלושה אישומים**, בביצוע שלוש עבירות של נשיאת נשק ועבירה של רכישת נשק;

נאשם 3 הורשע **באישום אחד**, בעבירה של קשירת קשר לפשע (סחר בנשק);

נאשם 4 הורשע **באישום אחד**, בעבירה של קשירת קשר לפשע (סחר בנשק).

להשלמת התמונה אציין כי גזרתי על נאשם 3, בהתאם להסדר ובהתחשב בכלל השיקולים, ובעיקר בנסיבות אישיות מיוחדות (שלא אפרטן בשנית), 7 חודשי מאסר בפועל; מאסר מותנה; וקנס בסך 5,000 ₪. גזרתי על נאשם 4,

בהתאם להסדר ובהתחשב בכלל השיקולים, 10 חודשי מאסר בפועל; מאסר מותנה; וקנס בסך 3,000 ₪.

תסקירי שירות המבחן

4. ביום 26.2.17 הגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו של נאשם 1, שממנו עלה כי הוא בן 42, נשוי ואב לחמישה ילדים (בגילאי 4 - 18). טרם מעצרו במסגרת תיק זה התגורר בטייבה עם משפחתו ועבד במיחזור מתכות. הנאשם בוגר 11 שנות לימוד, בצעירותו ניהל אורח חיים שולי ואף ריצה מספר שנות מאסר בפועל. לאחר מאסרו הראשון פתח עסק עצמאי לחלקי חילוף לרכבים, שלימים כשל והותיר אותו בחובות כבדים, בין היתר (לדבריו) לגורמים ב"שוק האפור". עוד צוין, כי אביו נפטר לפני כ-12 שנים מדום לב באופן פתאומי ואף אמו סובלת מקשיים בריאותיים. נאשם 1 תיאר קשר קרוב ותומך עם אשתו וילדיו. מעיון בגיליון רישומו הפלילי של נאשם 1 עולה כי לחובתו 5 הרשעות קודמות (בין השנים 1992 - 2003) בעבירות בתחום הרכוש וההתפרצויות. בגין הרשעות אלו הוטלו עליו עונשים שונים, בין היתר שתי תקופות של מאסרים בפועל. מלבד זאת לא עומדים ותלויים נגדו תיקים נוספים.

בהתייחסותו לעבירות מושא תיק זה תיאר נאשם 1 כי היה במצב כלכלי קשה ובחובות כבדים ולכן נענה לבקשה להעביר נשק תמורת תשלום. הנאשם הביע חרטה ובושה והדגיש כי מדובר בהתנהלות חריגה לחייו, לאחר שנמנע מביצוע פעולות פליליות מעל לעשור. עם זאת, קצינת המבחן סברה כי הנאשם נוטה לטשטש מחומרת מעשיו ומתקשה להכיר בסיכון שבהתנהלותו.

מדיווח שהתקבל מאת עו"ס בית המעצר "הדרים" מיום 9.2.17, עולה כי נאשם 1 השתלב באגף עצורים כללי ולא נרשמו לחובתו עבירות משמעת. הוא השתתף בקבוצה מטעם החינוך ועתיד לשמש כאסיר מורה באגף. העו"ס התרשמה כי מדובר באדם חיובי, משתף פעולה ובעל כוחות להתמודד עם מאסרו.

בהתייחס להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, קצינת המבחן התרשמה כי בבסיס ביצוע העבירות עומדים דפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים, הבאים לידי ביטוי אצל נאשם 1 בהעדר יכולת להציב גבולות פנימיים והיענות לגבולות חיצוניים, התנהלות המאופיינת באימפולסיביות וריכוז בצרכיו האישיים. לפיכך רמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד היא בינונית, ואם היא תתרחש - תוצאותיה צפויות להיות בינוניות אף הן. אשר לסיכויי השיקום, קצינת המבחן עמדה על התייצבות במצבו בשנים האחרונות, עובר לביצוע העבירות בתיק הנוכחי, להשתלבות החיובית במעצר והעדר בעיות משמעת. לאור כל המתואר נמנעה קצינת המבחן מהמלצה שיקומית והמליצה על "ענישה ברורה וסמכותית" כלשונה, אשר תסייע לנאשם להפנים את הפסול בהתנהגותו והסיכון במצבו.

5. ביום 1.3.17 הגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו של נאשם 2, שממנו עלה כי הנאשם בן 33, נשוי ואב לארבעה ילדים (בגילאי 2 - 7). טרם מעצרו במסגרת תיק זה עבד כנהג משאית ומחלק סחורה של פירות וירקות באזור השרון והתגורר עם משפחתו ביישוב זמר. הוא בעל השכלה של 12 שנות לימוד עם התמחות במכונאות רכב. הנאשם תיאר כי הוא ואשתו מנהלים קשר רגשי קרוב והוא מעורב בחיי ילדיו. אביו נפטר מדום לב לפני כעשר שנים ואמו סובלת מבעיות רפואיות. לנאשם אחות שסובלת מנכות פיסית קשה. עוד צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

בהתייחסותו לעבירות מושא תיק זה, קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה, אולם קיימת מידה מסוימת של טשטוש הנסיבות שגרמו לו לבצע את העבירות, מאחר שטען שביצע את המעשים על רקע נורמות ודפוסי התנהגות המקובלים בתרבות מוצאו (בחברה המוסלמית). עוד התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם מציג עצמו כמי שמתפקד באופן נורמטיבי וחיוני, ואינו מכיר בעובדה שקיימת בעייתיות מסוימת בהתנהגותו, הנזקקות לטיפול ועריכת שינוי במצבו ובאורח חייו. קצינת המבחן ציינה כי ממידע שקיבלה מגורמי הטיפול בבית הסוהר "רימונים" שם הוא עצור, ~~עולה~~ אין לחובתו הפרות משמעת והוא אינו משולב בטיפול כלשהו.

קצינת המבחן התרשמה מאדם בוגר, שתפקודו במהלך השנים היה תקין ויציב, אך הוא מצוי כעת בסיכון להתדרדרות סביב דפוסי התנהגותו וקשריו השוליים. לשיטתה הוא עסוק במידה רבה בדימוי הגברי ובצורך להפגין כוח ומסוגלות כלפי הסביבה, ולפיכך אינו נרתע מפנייה לפתרונות שוליים. כגורמי סיכון לקחה קצינת המבחן בחשבון את התייחסותו המצמצמת והמטשטשת ביחס למעורבותו בעבירות וחומרתן, קשייו להעמיק בבדיקה עצמית, קשייו בוויסות דחפים, קשייו בביטחון בקשר עם דמויות תומכות וכן את נטייתו לריצוי חברתי. על אף מעצרו הממושך הנאשם מתקשה להכיר בסיכון במצבו ובבעייתיות שבהתנהלותו בתקופה שקדמה למעצרו. אשר לגורמי הסיכון עמדה קצינת המבחן על כך שהנאשם נעדר הרשעות קודמות, בעל יכולת הסתגלות ותפקוד במסגרות המקובלות, יציבות תעסוקתית, מחויבותו למשפחת מוצאו ולמשפחתו הגרעינית, והשפעה מרתיעה של ההליכים המשפטיים כנגדו. במכלול הנתונים עמדה קצינת המבחן על כך שקיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצד הנאשם ולפיכך נמנעה מהמלצה שיקומית טיפולית, והעריכה כי יש להטיל על הנאשם ענישה מוחשית וקונקרטית.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה לעונש - נאשם 1

6. תחילה הגישה ב"כ המאשימה את רישומו הפלילי של הנאשם, שממנו עולה כי הרשעתו האחרונה היא משנת 2003, ולפיכך טענה התובעת, לאור הערה של בית המשפט בעניין זה, כי מדובר בעבר פלילי שהתיישן, אך יש לקחת בחשבון כי בגין הרשעותיו הקודמות הוא נידון לשני מאסרים בפועל.

ביום 12.3.17, הגישה ב"כ המאשימה בקשה לתיקון פרוטוקול בהתייחס לרישומו הפלילי של הנאשם. בבקשה ציינה התובעת כי הגם שלנאשם עבר פלילי ישן, על פי **חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981 [חוק המרשם הפלילי]**, אין מדובר בעבר שנמחק. סעיף 14 לחוק מתייחס להתיישנות הרשעה, אלא שסעיף זה לא מטיל מגבלות על מסירת מידע על הרשעה שהתיישנה לבית המשפט, אלא מטיל מגבלות על מסירת מידע על הרשעה שהתיישנה כאשר המידע נמסר לפי סעיפים 6 עד 9 (בעוד מסירת מידע לבית המשפט מוסדרת בסעיף 5 לחוק, המפנה לתוספת הראשונה, שם מופיע בית המשפט בס"ק י). רלוונטי לענייננו סעיף 16 לחוק, הקובע כי למטרה יש סמכות למסור מידע מן המרשם לבית המשפט כל עוד לא חלה תקופת המחיקה, וזו מוגדרת כתקופת התיישנות ועוד 10 שנים. מחיקת ההרשעה בעניינו של נאשם 1 תתרחש בשנת 2020. לאור זאת עמדה המאשימה על כך שמדובר בעבר פלילי רלוונטי, שלא התיישן, ושעל בית המשפט להתייחס בשלב גזירת עונשו של הנאשם לעברו הפלילי, אשר כולל 5 הרשעות קודמות, בין השנים 1992 - 2003, בגין עבירות רכוש בעיקר, שבגין אף ריצה שני מאסרים בפועל (לתקופה של 10 חודשים ולתקופה של 12 חודשים).

בהמשך התייחסה ב"כ המאשימה **לערכים שנפגעו** כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שהם פגיעה בשלום הציבור, בביטחון ובחיי אדם. לשיטתה, זמינות של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך עלולה להביא לביצוע עבירות חמורות ופגיעה בחיי אדם, לרבות פגיעה באנשים חפים מפשע. בעבירות אלו טמונה סכנה לביטחון האישי והלאומי של הציבור, כאשר מדובר בהחזקה של נשק שלא ברישיון ולא בהתאם לנהלים והנחיות החוק. נוכח האמור טענה המאשימה כי יש צורך בענישה מרתיעה וממשית, עקב תופעת הסחר בכלי נשק, אשר הפכה לתופעה נפוצה שהיא בגדר מכת אזור ומדינה, כלשונה. בעניין זה הפנתה ב"כ המאשימה למספר פסקי דין, ביניהם: ע"פ 5814/14 **עספור נ' מדינת ישראל** [14.6.15], בפסקה 6: "בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן המיוחדת של עבירות סחר בנשק ועל הסכנות הצפויות מעבירות כאלה, אשר עשויות לסלול את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית; והדבר חמור שבעתיים במציאות הישראלית, שבה נשק המוחזק באופן בלתי חוקי עלול להתגלגל אף לידי אלו המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת..."; ע"פ 116/13 **וקנין נ' מדינת ישראל** [31.7.13], פסקה 7; ע"פ 3401/11 **שלעטה נ' מדינת ישראל** [10.1.12], פסקה 20. עוד טענה ב"כ המאשימה כי נוכח הקלות שבה ניתן לרכוש היום נשק מכל סוג יש להעדיף את הרתעת הנאשם על פני נסיבותיו האישיות, על מנת שביצוע העבירות בעתיד יהא לא משתלם הן כלכלית, הן עונשית.

ב"כ המאשימה הפנתה ל**מדיניות הענישה** בעבירות הנשק וטענה כי על פי בית המשפט העליון קיימת מדיניות מחמירה בעבירות הללו הן לצורך התרת היחיד, הן לצורך הרתעת הרבים. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה הבאה:

א. ע"פ 4135/16 **נאסר נ' מדינת ישראל** [22.2.17] **[עניין נאסר]**, המערער חזר בו מהערעור על חומרת העונש לאור המלצת בית המשפט העליון. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של החזקה והובלת נשק שלא כדין ונהיגה בזמן פסילה. על פי כתב האישום המתוקן המערער קיבל לידי אקדח, שתי מחסניות ו-13 כדורים, החביא אותם בבית במשך 10 ימים והוביל אותם, ביחד עם אחר, ברכבו, עד שנעצר על ידי המשטרה, זאת בטרם ביצע את שתכנן. בית המשפט קבע כי יש להחמיר בענישה נוכח ריבוי המקרים וחומרת המעשים וקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער נע בין 18 לבין 40 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט לקח בחשבון את גילו הצעיר של המערער, הודאתו ולקיחת האחריות, והעובדה שמדובר במאסרו הראשון, והטיל עליו עונש כולל (בגין עבירות הנשק והנהיגה) של 30 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

ב. ע"פ 3877/16 **גבלי נ' מדינת ישראל** [17.11.16] **[עניין גבלי]**, שבו המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של נשיאת נשק (אקדח מסוג גלוק ומחסנית שהכילה 14 כדורים). המערער נשא נשק לצורך מפגש עם אחרים שעמם היה לו סכסוך קודם, ונעצר על ידי המשטרה בהגיעו למפגש. בית המשפט העליון דחה את הערעור שנסב על חומרת העונש, והותיר את מתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט המחוזי, שנע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר בפועל, ואת העונש שנגזר על המערער - 34 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך ₪ 7,500 - על כנם. יובהר כי בשונה מהתיק דנא, העבירות בוצעו על רקע קיומו של סכסוך.

ג. ע"פ 2398/14 **אלהזייל נ' מדינת ישראל** [8.7.14], שבו המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של החזקת נשק ותחמושת, שאותם החזיק ברכבו בתוך קופסה גלויה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות שתוארו לעיל נע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 13 חודשי מאסר ועונשים נלווים, תוך שלקח בחשבון את נסיבות חייו, העובדה כי מדובר במאסרו

הראשון, עברו הפלילי (שאינו בעבירות דומות) ותסקיר שירות המבחן שהמליץ על הטלת עונש מוחשי שיהווה עבור המערער גורם מציב גבולות. בית המשפט העליון דחה את ערעורו תוך שקבע כי אין מדובר במקרה חריג המצריך את התערבותה של ערכאת הערעור.

ד. ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** [19.1.14] [עניין סלימאן], המשיב הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של רכישה והחזקת נשק ותחמושת, נשיאה והובלת נשק ותחמושת, הפרעה לשוטר ומעשי פיזיות ורשלנות. על פי כתב האישום המשיב רכש נשק ותחמושת מאחר, ובהמשך לכך נהג כשברשותו הנשק והתחמושת. משהבחין המשיב בשוטרים מסיירים בשכונה שבה נהג, נטש את הרכב בעודו מונע ונמלט מן המקום. בית המשפט העליון סבר כי מתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי, שנע בין מאסר בפועל שניתן לבצע בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל, הוא מתחם מקל יתר על המידה. בית המשפט הפנה לפסיקה מתאימה וקבע כי בנסיבות התיק מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל. יובהר כי בעניינו של אותו משיב, בית המשפט סבר כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם נוכח שיקולי שיקום, ומשכך הותר את עונשו - שעמד על 6 חודשי עבודות שירות - על כנו.

מבחינת נסיבות ביצוע העבירות, ב"כ המאשימה התייחסה לכך שנאשם 1 הורשע בשלושה אישומים, המייחסים לו עבירות של קשירת קשר לפשע (אישום ראשון ושני) ועבירות נשק - רכישת נשק (אישום שלישי) ונשיאת נשק (אישום ראשון ושלישי). נאשם 1 ביצע את המיוחס לו במהלך שבועיים, כאשר מעובדות כתב האישום ומהראיות בתיק עולה כי הנאשם מעורה בעולם הסחר בנשק ואינו בגדר מי "שרק העביר פיסית" את כלי הנשק מהרשות הפלסטינית לתוך שטח מדינת ישראל. לשיטתה, מדובר בקבוצה מאורגנת שבה לכל אדם יש תפקיד, כך שנאשמים 3 ו-4 מאתרים קונה פוטנציאלי ונאשם 1 מתווך בין כל המעורבים באופן שהוא נמצא בקשר עם סוחר הנשק, מונדר, ומעביר פיסית את כלי הנשק לתוך שטח מדינת ישראל. עוד עמדה ב"כ המאשימה על כך שנאשם 1 חסר מורא, שכן הוא בחר להעביר את כלי הנשק דרך מחסום צה"לי, לא בחל באמצעים ועל פי האישום השלישי - החביא את הנשק המאולתר והמחסנית ברשת שמתחת למגבים ברכבו.

יש לראות כי לביצוע העבירות קדם תכנון מוקדם אשר כלל, בין היתר, איתור קונה פוטנציאלי, רכישה במחיר מסוים ותכנון כיצד להעביר את הנשק לתוך שטח מדינת ישראל. עוד צוין כי הנאשם יכול היה לחדול ממעשיו בכל שלב, אך בחר לבצע את העבירות פעם אחר פעם, ורק מעצרו על ידי הרשויות הביאו אותו לחדול.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את המעשים עמדה התובעת על כך שמדובר ברצון לעשות רווח כלכלי, כאשר חומרת המעשים מתבטאת בסוגי הנשק, הכמויות והעובדה כי המאשימה אינה יודעת למי יועד הנשק בסופו של דבר.

ב"כ המאשימה טענה כי יש לראות בכל אחד מן האישומים אָרוע נפרד. לפיכך, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעבירה של קשירת קשר לפשע (סחר בנשק), כשעבירה זו לבדה, כבאישום השני - **נע בין 7 לבין 15 חודשי מאסר בפועל**. ב"כ המאשימה התייחסה לעונשים שהוטלו או שיש להטיל על יתר המעורבים בפרשה בעבירה זו וציינה כי על נאשם 4 הטיל בית המשפט עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, זאת נוכח עברו הפלילי המכביד (בין היתר) ולגבי נאשם 3 המאשימה טען למתחם שאותו ציינה לעיל (הטיעונים לעונש נשמעו עובר לגזירת דינו של

נאשם 3 - מ.ב.נ). אשר לעבירות של נשיאת נשק (האישום הראשון) ונשיאת נשק ורכישתו (אישום שלישי) ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם **נע בין שנתיים וחצי (30 חודשים) לבין ארבע וחצי שנים (54 חודשים) מאסר בפועל**, לגבי כל אישום.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן, שממנו עולה כי הנאשם לא לקח אחריות מלאה על מעשיו, אלא ניסה למזער ולטשטש את חומרת המעשים בכך שטען כי כל שעשה היה להיענות לבקשה להעביר נשק תמורת תשלום. קצינת המבחן סברה כי קיים סיכון ברמה בינונית להתנהגות אלימה בעתיד שתוצאותיה יהיו ברמה בינונית, ומשכך קיים חשש להישנות עבירות ומעורבותו החוזרת של הנאשם במעשים פליליים. נוכח זאת יש להטיל על הנאשם ענישה משמעותית וברורה, שיהא בה כדי להרתיעו מלחזור ולבצע מעשים מעין אלו בעתיד.

לזכות הנאשם עמדה ב"כ המאשימה על כך שהנאשם הודה בטרם החל הליך שמיעת הראיות ובכך קיים חסכון בזמן ציבורי רב.

לאור כל המתואר, עתרה ב"כ המאשימה להעמיד את עונשו של הנאשם **בשליש העליון** של כל מתחם ולהטיל עליו עונש מצטבר בגין שלושת האישומים, זאת לצד מאסר מותנה וקנס כספי משמעותי.

טיעוני המאשימה לעונש - נאשם 2

7. ב"כ המאשימה הפנתה לטיעוניה בעניינו של נאשם 1 (המפורטים לעיל) ביחס לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה באותם ערכים. עוד הפנתה המאשימה למדיניות הענישה הנהוגה, כעולה מפסקי דין שהוגשו בעניינו של נאשם 1, אשר רלוונטיים גם בעניינו של נאשם 2, והם: **עניין נאסר ועניין גבלי**.

ב"כ המאשימה התייחסה לנסיבות ביצוע העבירות ולכך שנאשם 2 הורשע בשלושה אישומים נפרדים, בגין מעשים שאותם בצע בטווח של שבוע ימים - 2 אישומים בגין נשיאת נשק (אישום רביעי וחמישי) ואישום נוסף בגין רכישה ונשיאה של נשק, מחסנית וכדורים (אישום שישי). ב"כ המאשימה עמדה על כך שתפקידו של הנאשם היה אקטיבי, שכן הוא זה שהיה בקשר עם סוחר הנשק, מונדר, והעביר את כלי הנשק ממונדר לשטחי מדינת ישראל. מעשיו של הנאשם מלמדים כי הוא חסר מורא מפני החוק, מאחר שבחר לבצע את המעשים בכל פעם מחדש. גם לאחר שנאשם 1 נעצר במסגרת תיק זה, הוא בחר לשוב ולהיפגש עם סוחר הנשק, לרכוש ממנו נשק ומחסניות ולהביאם למדינת ישראל, אגב מעבר דרך אותו מחסום צהלי שאך ימים ספורים קודם לכן נתפס בו נאשם 1 (אישום השישי). לשיטתה, נאשם 2 ידע על נסיבות מעצרו של נאשם 1 ובכל זאת החליט לבצע את המיוחס לו במסגרת האישום השישי. עוד טענה המאשימה כי הנאשם ביצע את המעשים ממניעים כלכליים גרידא, וניכר כי עובר לביצוע המעשים היה תכנון מוקדם משמעותי. מדובר בנשק שאינו חוקי והנאשם לא סיפק הסבר למי מיועד הנשק, ושמכך יש להניח שהוא הועבר למדינת ישראל למטרה שאינה כשרה.

לאור כל המתואר, טענה המאשימה כי יש לראות בכל אישום ארוע נפרד, קרי: שלושה ארועים נפרדים, ולקבוע

כי מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאישומים נע בין שנתיים וחצי (30 חודשים) לבין ארבע שנים (48 חודשים) מאסר בפועל.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ב"כ המאשימה עמדה על תסקיר שירות המבחן, שממנו עלה כי הנאשם מזער את חלקו בביצוע המעשים ולא לקח אחריות מלאה, בכך שטען כי חלקו הסתכם בכך שהתבקש לקחת את הנשק לתיקון בשטחי הרשות הפלסטינית, בלבד. לשיטתה עמדה זו יכולה להסביר אולי אישום אחד אך לא את יתר האישומים. להערכת קצינת המבחן קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד וחזרה לקשרים שוליים, והדבר מחייב הטלת ענישה ברורה וסמכותית אשר תהווה הרתעה בעתיד מכדאיות ביצוע עבירות מעין אלו. ב"כ המאשימה התייחסה לנסיבות לקולה וצינה כי הנאשם הודה בטרם תחילת הליך ההוכחות ויש בכך חסכון בזמן ציבורי יקר. עוד צוין לזכותו כי הוא נעדר עבר פלילי.

לאור כל המתואר, עתרה ב"כ המאשימה להעמיד את עונשו של הנאשם **בשליש העליון** של כל מתחם, ולהטיל עליו עונש מצטבר בגין שלושת האישומים, לצד מאסר מותנה וקנס כספי משמעותי.

טיעוני ההגנה לעונש - נאשם 1

8. תחילה טען ב"כ הנאשם כי יש לראות בשלושת האישומים כמסכת אירועים אחת ולפיכך לקבוע כי מדובר באירוע אחד. ב"כ הנאשם סמך טיעונו על כך שמעשיו של הנאשם בוצעו במשך שבועיים ויש לראותם כאירוע מתמשך, מאחר שמתקיים ביניהם קשר הדוק, כפי שקבע בית המשפט העליון בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל [29.10.14] **[עניין ג'אבר]**.

ביחס למדיניות הענישה הנהוגה, ב"כ הנאשם הפנה לשני פסקי דין אשר לטענתו תומכים בעמדתו העונשית:

א. ת"פ (מחוזי חיפה) 26521-02-14 **מדינת ישראל נ' עתאמנה** [16.6.15], שבמסגרתו הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של נשיאה והחזקת נשק, ירי באזור מגורים והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 לבין 30 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, תוך שלקח בחשבון את נסיבותיו האישיות (ניהל חיים נורמטיביים עובר לתיק זה), גילו (בן 26), עבר פלילי הכולל הרשעה אחת בעבירות סמים והעובדה שלא לקח אחריות על מעשיו. על גזר הדין לא הוגש ערעור על ידי מי מהצדדים.

ב. ת"פ (מחוזי מרכז) 3728-01-15 **מדינת ישראל נ' עזאם** [29.5.16], שבו הורשע הנאשם על יסוד הודאתו, בשתי עבירות של היזק בחומר נפץ ועבירה של נשיאת נשק. מדובר בגזר דין שניתן על ידי מותב זה. אציין כי עניינו בזריקת שני רימוני הלם, בנסיבות אשר אינן דומות כלל ועיקר לתיק זה. איני מוצאת לפרטו, מאחר שאין בו כדי ללמדני על אודות מדיניות הענישה הראויה בנסיבות התיק דנן.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירות, ב"כ הנאשם עמד על כך שכתב האישום תוקן בצורה משמעותית והיום הוא משקף את מעשיו של הנאשם כפי שבאמת התרחשו. מכתב האישום המתוקן לא עולה כי מטרת הכנסתו של הנשק

למדינת ישראל היא העברתו לידיים עברייניות או לצורך פעילות חבלנית, ולא בכדי תוקן כתב האישום באופן הזה. הנאשם נתפס (באישום השלישי) עם נשק ומחסנית ריקה, כאשר יש בכך כדי להצביע על חומרה פחותה.

לאור כל המתואר, טען הסינגור כי יש מתחם העונש ההולם לשלושת האישומים יחדיו נע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עמד ב"כ הנאשם על כך שבהודאתו הנאשם חסך זמן ציבורי רב, בהתחשב בכך שכתב האישום המקורי מונה 49 עדי תביעה. עוד ציין כי הנאשם אדם נשוי ואב לחמישה ילדים. הוא ביצע את המעשים בשל מצוקה כלכלית קשה ויש לראותו כמי שלקח אחריות מלאה על מעשיו, מתוך הפנמה אמיתית כי מעשיו אסורים ופסולים. בשליחתו של הנאשם למאסר קיימת פגיעה לא רק בנאשם אלא גם במשפחתו, שכן אשתו נאלצת לגדל את ילדיהם בגפה. לטענתו, הנאשם מתבייש במעשיו שכן הוא אמור לשמש עבור ילדיו מודל לחיקוי. עוד התייחס ב"כ הנאשם ליתר המעורבים בפרשה - נאשמים 3 ו-4 - אשר לשיטתו יש לגזור בעניינו של נאשם 1 גזרה שווה מעונשם. בהתייחס לנאשם 3, לנאשם 1 מיוחס אותו סעיף אישום ואותם מעשים ועל כן עונשו צריך להיות זהה, ואף נמוך יותר נוכח העדר עבר פלילי (בשונה מנאשם 3). כך גם בעניינו של נאשם 4, אשר הורשע אף הוא בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. בית המשפט כיבד את הסדר הטיעון וגזר עליו 10 חודשי מאסר פועל, נוכח עבר פלילי משמעותי, הפרות תנאי מעצר ותיק נוסף תלוי ועומד נגדו. לאור כך עניינו של נאשם 1 צריך להסתיים בענישה זהה נוכח עקרון אחידות הענישה.

ביחס לעברו הפלילי, מדובר על עבר פלילי ישן כאשר מאז הרשעתו האחרונה, הנאשם עבר תקופה ארוכה בחייו שבה הוא שומר חוק, מגדל את חמשת ילדיו ומנהל אורח חיים נורמטיבי. הנאשם מעד וחזר לעסוק בפליליים רק בשל מצבם הכלכלי הקשה, דבר אשר השפיע עליו ופגם בשיקול הדעת שלו. לפיכך יש בנסיבותיו האישיות של הנאשם משום נסיבות מקלות שעל בית המשפט לשקול בעת גזירת עונשו. אשר לבקשת ב"כ המאשימה לתיקון פרוטוקול הדין מיום 6.3.17, בהתייחס לעברו הפלילי של המאשימה (ר' פסקה 6 לעיל), ב"כ הנאשם התייחס לכך שאין הבקשה עומדת בתנאים הנדרשים לבקשה לתיקון פרוטוקול (והצדק עימו), אך הוא לא התייחס לגופו של עניין לבקשה שלא להתעלם מכך שלנאשם 1 עבר פלילי.

דבר נאשם 1

9. הנאשם בדבריו האחרונים אמר כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומתחרט כי ביצע אותם. לשיטתו הוא למד את הלקח וההליך הפלילי הרתיע אותו בכך שהבין שביצוע מעשים מעין אלו בעתיד אינו "שווה", נוכח הנזק שצפוי לו בגין הרשעתו. הנאשם ביקש את רחמיו של בית המשפט וביקש שלא להטיל עליו עונש חמור וזאת, בין היתר, על מנת לא להחמיר את המצוקה הנפשית והכלכלית שלו ושל בני משפחתו.

טיעוני ההגנה לעונש - נאשם 2

10. מטעם נאשם 2 העיד **מר עומאר בלאל** כעד לאופיו הטוב. מעדותו עלה כי הוא גידל את הנאשם מאז היה ילד

קטן. מר בלאל העיד על הנאשם שהוא אדם טוב ובן למשפחה טובה שלא האמינה שכך נהג. העד ציין כי ראוי שהנאשם ייענש על מעשיו וזאת על מנת ללמדו לקח, והבטיח שכאשר ישתחרר הוא (העד) "יחזיר" אותו למסלול.

אשר **לנסיבות ביצוע העבירות**, ב"כ הנאשם לא חלק על כך שהנאשם הכיר את סוחר הנשק, מונדר, ועשה עמו "עסקים", אך לשיטתו אין לייחס למעשיו של הנאשם תחכום אלא מדובר ב"טיפשות", כלשונו, מאחר שביצע את המעשים בתמורה לסכומי כסף זעומים וחלקו הסתכם בהעברת הנשק ותו לא, ואין מדובר במי שהוא בעל דרגה בכירה בפרשה. עוד טען ב"כ הנאשם כי מאחר שבכתב האישום המתוקן לא מצוין לאיזו מטרה הועברו כלי הנשק לתוך שטח מדינת ישראל, יש לראות בכך נסיבה מקלה, מאחר שיכול להיות שיעודם של כלי הנשק לא היה למטרות פליליות, אלא להגנה עצמית או כהצעתו "לכפרים שבהם יורים בחתונות". הנאשם ביצע את המעשים בטווח זמנים של שבוע בלבד ויש בכך לשיטת הסנגור כדי להצביע על נסיבות מקלות.

ב"כ הנאשם הפנה למספר פסק דין שמהם יש ללמוד, לשיטתו, על אודות מדיניות הענישה הראויה בנסיבות התיק
דנא:

א. ע"פ 5681/14 **מדינת ישראל נ' מוחמד טאטור** [1.2.15], ערעור המדינה על קולת העונש. המשיב הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון ברכישה, החזקה, נשיאה והובלת נשק (אקדח) ותחמושת, והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. המשיב נתפס כשבחזקתו נשק כשהוא במצב טעון ובמעמד זה אף ניסה להימלט. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 10 לבין 36 חודשי מאסר, מאחר שהוכח לו כי המניע לנשיאת הנשק והתחמושת, שרובה הייתה תחמושת סרק, היא רצונו לירות כדורי סרק בשמחות ולא מתוך "עבריינות טהורה". בית המשפט המחוזי קבע כי למשיב יש נסיבות שמהוות שיקולים לקולה (נטילת אחריות, העדר עבר פלילי, נכונות להשתתף בתכנית של מחלקת הרווחה), שבגינן יש לחרוג ממתחם העונש ההולם, והעמיד את עונשו על שישה חודשי עבודות שירות. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, אישר את מתחם העונש שקבע בית משפט קמא, שאותו ציינתי לעיל, והעמיד את עונשו של המשיב על שמונה חודשי מאסר בפועל, נוכח הצורך בהרתעה היחיד והרבים, תוך שהוא לוקח בחשבון את הליך השיקום שבו החל המשיב.

ב. ע"פ 7241/12 **עמאר טאטור נ' מדינת ישראל** [12.2.13], המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון בהחזקת נשק (אקדח) במשך מספר חודשים ונדון לתשעה חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור שנסב על חומרת העונש. יצוין כי המערער העביר את הנשק לאחר על מנת שניתן יהא לעשות בו שימוש בעת ארוע חתונה שנערך בכפר, ולאחר מכן הנשק שב לידי של המערער עד שהסגירו למשטרה.

ג. ת"פ (מחוזי חיפה) 7108-02-16 **מדינת ישראל נ' טאהא** [20.7.16], הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע, רכישה ונשיאה של נשק ותחמושת וסחר בנשק. על פי כתב האישום הנאשם קשר קשר עם אחרים לביצוע עסקה שבמסגרתה נמכר נשק ותחמושת לאדם אחר. בית המשפט עמד על כך שחלקו של הנאשם היה משמעותי בביצוע העסקה אך לא מרכזי, ולפיכך קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 20 לבין 42 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט לקח בחשבון את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הודאתו ולקיחת האחריות, גילו הצעיר ומצבו הרפואי והטיל עליו 22

חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. אף אחד מן הצדדים לא הגיש ערעור על פסק הדין.

לאור כל המתואר עתר ב"כ נאשם 2 לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 10 לבין 36 חודשי מאסר בפועל.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ב"כ הנאשם עמד על כך שהנאשם הודה במיוחס לו, לקח אחריות מלאה על מעשיו ובכך חסך זמן ציבורי רב. הנאשם בחור צעיר (בן 33), נעדר עבר פלילי ומדובר בהסתבכות הראשונה עם החוק. הנאשם עצור מזה תקופה משמעותית ועל פי התרשמות שירות המבחן יש בתקופה זו כדי להרתיעו מלשוב לבצע עבירות דומות בעתיד. עוד צוין כי הוא נשוי ואב לארבעה ילדים קטינים. בנוסף, אחותו של הנאשם, סוזן, מתגוררת יחד עמו ועם משפחתו מאחר שהיא סובלת מפיגור שכלי חמור ואפילפסיה. הנאשם לקח על עצמו לסייע לה הן פיסית (ליווי לבדיקות), הן כלכלית. נוסף על כך גם אמו של הנאשם מתגוררת עם משפחתו ועל אף שהיא אישה חולה, היא מסייעת, על פי יכולתה, בטיפול בסוזן. עובר למעצרו במסגרת תיק זה הנאשם ניהל חיים נורמטיביים, עבד כנהג משאית בחלוקת פירות וירקות וביצע את המעשים מושא תיק זה על רקע מחסור כלכלי ורצונו בהשלמת הכנסה, נוכח סיוע שהוא מעניק לאמו ואחותו. ביחס לתסקיר שירות המבחן, טען ב"כ הנאשם כי היה על שירות המבחן לשלוח קצין מבחן דובר השפה הערבית על מנת שדבריו של הנאשם יובנו כהלכה. הוא חלק על כך שהנאשם לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ושניכרת מידה של טשטוש, כפי שציינה קצינת המבחן, מאחר שכפי שצוין לעיל חלקו של הנאשם בביצוע המעשים אכן הסתכם בהעברת כלי הנשק בלבד. יש לזקוף לזכות הנאשם כי מאז מעצרו לא נרשמו לחובתו הפרות משמעת כלשהן.

נוכח כל האמור לעיל, סבור ב"כ הנאשם כי יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם.

דבר נאשם 2

11. הנאשם הודה שוב במיוחס לו, הבין שטעה וביקש סליחה.

דין והכרעה

12. תחילה יש לקבוע האם עסקינן בארוע אחד או מספר ארועים, כמצוות המחוקק בסעיף 40 לחוק העונשין. כתב האישום המתוקן בעניינם של שני הנאשמים כולל כאמור שישה אישומים, כאשר לכל נאשם מיוחסים שלושה אישומים נפרדים. על פי כתב האישום המתוקן, הנאשמים ביצעו במועדים שונים, על פני תקופה של שבועיים בעניינו של נאשם 1 ותקופה של שבוע בעניינו של נאשם 2, עבירות נשק, כאשר מטרתם על פי רוב הייתה אחת - לסחור בנשק ולהעבירו מהרשות הפלסטינית לתוך שטח מדינת ישראל. בעניינו של נאשם 1 על פי האישום הראשון והשלישי, בשני מועדים שונים הוא יצר קשר עם סוחר הנשק, מונדר, לצורך ביצוע עסקת נשק שבמסגרתה הגיע נאשם 1 לביתו של מונדר, שברשות הפלסטינית, רכש את הנשק ונשא אותו לתוך שטח מדינת ישראל. על פי האישום השני, קשר נאשם 1 קשר לרכישת נשק מאדם שזהותו לא ידועה. הנאשם מצא באמצעות נאשם 3 קונה פוטנציאלי. בעניינו של נאשם 2, על פי שלושת האישומים המיוחסים לו (רביעי - שישי), גם הוא יצר קשר עם סוחר הנשק, מונדר, תיאם עמו מועד שבו הוא

יוכל להגיע אל ביתו, וזאת לצורך נשיאת נשק (אישום רביעי) או נשיאת נשק (אישום חמישי) ונשיאה ורכישת נשק (אישום שישי) לתוך שטח מדינת ישראל.

על פי מבחני הפסיקה שנקבעו בבית המשפט העליון, החל **מעניין ג'אבר ואילך**, המבחן העיקרי לקביעה האם עסקין באירוע אחד או מספר אירועים הוא **מבחן הקשר ההדוק בין המעשים**. בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** [3.9.15], עמד כבוד הש' סולברג על האופן שבו יש לבחון את התקיימותו של מבחן הקשר ההדוק: "כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על **קשר הדוק** בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות '**מבחני עזר**' לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין **בתכנון**; האם ניתן להצביע על **שיטתיות** בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו **בסמיכות של זמן** או **מקום**; האם ביצועה של עבירה אחת נועד **לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת** או **את ההימלטות לאחר ביצועה**, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על **קשר הדוק** בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקין. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל **כמה אירועים** תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו" (פסקה 22). (ההדגשות במקור - מ.ב.נ.). וברוח זו אף נפסק בע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** [23.6.15] **[עניין עיסא]** כי מעשי המערערים מהווים תכנית עבריינית אחת שהתמשכה על פני שלושה חודשים, שבמסגרתה ביצעו המערערים, כל אחד על פי חלקו, עבירות שונות אך דומות בנשק עבור בצע כסף.

בעניינם של כל אחד משני הנאשמים, הגם שמדובר על אירועים שבוצעו במועדים שונים אני סבורה כי יש לראותם כאירוע אחד, מאחר שבין האירועים בעניינו של כל אחד מהנאשמים בנפרד מתקיים קשר הדוק ומדובר לטעמי בתכנית עבריינית אחת. האירועים בוצעו לאחר תכנון מוקדם ובשיטתיות, כאשר כל אחד משני הנאשמים יוצר קשר עם אותו סוחר נשק, מונדר, לצורך העברת כלי נשק מהסוחר לשטח מדינת ישראל. מבחינת הזמנים שבהם בוצעו האירועים, לגבי שלושת האישומים של כל נאשם מדובר בסמיכות זמנים ובתקופת זמן קצרה וממוקדת: נאשם 1 ביצע את המעשים בין הימים 28.6.16 - 5.7.16 ונאשם 2 ביצע את המעשים בין הימים 3.7.16 - 10.7.16. כמו כן, מדובר בשיטת ביצוע מאוד דומה שבמסגרתה כל אחד משני הנאשמים פנה לאותו סוחר נשק, על פי אחד האישומים אפילו באותו יום (נאשם 1 באישום השלישי ונאשם 2 באישום החמישי), על מנת לסחור בכלי נשק, במטרה לגרוף מכך רווח כלכלי.

לאור כל האמור לעיל, אני סבורה כי בעניינו של כל אחד מהנאשמים יש לראות את שלושת האישומים המיוחסים לו כאירוע אחד, שבמסגרתו אקבע מתחם עונש אחד ונפרד לכל נאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

13. **הערכים החברתיים המוגנים** שעליהם ביקש המחוקק להגן בקובעו את האיסור הפלילי שבביצוע עבירות נשק הם שמירה על בטחון הציבור, על שלומו ועל הסדר הציבורי.

מידת הפגיעה בערך המוגן משתנה בין האישומים השונים: על פי האישום השלישי בעניינו של נאשם 1 והאישום

השישי בעניינו של נאשם 2, כלי הנשק נתפסו על ידי כוחות הבטחון ולא הגיעו ליעדם, ולפיכך מידת הפגיעה אינה גבוהה. ביתר האישומים המיוחסים לכל אחד משני הנאשמים, כלי הנשק לא נתפסו, ועובדות כתב האישום אינן מתארות מה אירע עם כלי הנשק לאחר הכנסתם לשטח מדינת ישראל. לא ניתן להניח הנחות שאינן עולות מכתב האישום, לא לטובת הנאשמים ולא לחובתם, אך בכל מקרה ניתן לקבוע שמידת הפגיעה אינה מבוטלת, שכן החומרה בביצוע עבירות נשק אינה נובעת רק ממה שאירע בפועל, אלא גם ממה שעלול להתרחש. החשש הברור הוא שנשק, אשר מוחזק שלא כדין, יתגלגל לידיים הלא נכונות וישמש לפעילות עבריינית שיש בכוחה להביא לפגיעה ממשית בערכים המוגנים ולקפח את חייהם של חפים מפשע, או גרוע מכך - לידי מי שמבקש להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת (ע"פ 1768/14 גנאיים נ' מדינת ישראל [22.7.14], פסקה 11, תוך ציטוט מ-ע"פ 2251/11 נפעא נ' מדינת ישראל [4.12.11], פסקה 5). כפי שצינה המאשימה, ובצדק, בעניינם של שני הנאשמים איננו יודעים עד היום למי נועדו כלי הנשק שאותם העבירו, אין לדעת מה עלה בגורלם ולאילו תוצאות הרסניות הם יובילו או כבר הובילו.

14. לגבי **מדיניות הענישה הנוהגת** יש לזכור שבשנים האחרונות קיימת מגמת החמרה בעונשי המאסר הנגזרים על נאשמים המורשעים בביצוע עבירות נשק. **בעניין סלימאן**, שאליו הפנתה המאשימה, עמדה כבוד הש' ארבל על מגמה זו (פסקה 14): "הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות נשק, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה" (ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (5.6.2013)). אכן, 'המצאות בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עימו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם שירתיע באופן ממשי מהחזקת נשק בכלל ומשימוש בו בפרט' (ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.7.2013)). לפסיקה שאליה הפנו הצדדים מצאתי לנכון להוסיף מספר פסקי הדין, שיש בהם כדי ללמדני על אודות מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות התיק שבפנינו. יובהר כי על פי עובדות כתב האישום המתוקן בעניינם של שני הנאשמים, הגם שסעיפי האישום של סחר בנשק נמחקו, נסיבות ביצוע המעשים מלמדות כי הם בוצעו על רקע של סחר ולא על רקע אחר, והדבר מחייב התייחסות לפסיקה בהתאם לכך:

א. בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' סמיר בסל** [8.3.17] **[עניין בסל]**, קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה, והחמיר את עונשו של המשיב - שעמד על 12 חודשים בפועל בגין הרשעתו בביצוע עבירה אחת של נשיאה והחזקת נשק (תת מקלע מאולתר) - ל-18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון עמד על חומרת המעשים והצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני ביצוע עבירות מעין אלו. יצוין כי המשיב הורשע במסגרת הסדר טיעון, לחובתו עמדה הרשעה אחת וגילו היה צעיר (בן 20). בשונה מענייננו, דובר בעבירה אחת של נשיאה והחזקת נשק, ובנאשם בגיל צעיר מאוד.

ב. ע"פ 2892/13 **עודתאללה נ' מדינת ישראל** [29.9.13]: המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בנשיאה והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע, עת נהג ברכבו כשהוא מוביל ונושא אקדח עם מחסנית ריקה תחת מושב הרכב. הוא נתפס בעקבות חסימה משטרתית ולא ניתן על ידו הסבר המניח את הדעת על אודות הנשק שאותר ברכבו. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע כי מתחם העונש שקבע בית משפט קמא - שנע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל - הוא ראוי והולם, וכך גם עונשו של המערער שעמד על 21 חודשי מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים. יצוין כי המערער היה אדם נורמטיבי נעדר עבר פלילי.

ג. ע"פ 9479/11 **הייבי נ' מדינת ישראל** [31.5.12]: שני ערעורים שאוחדו. המערער והמשיב הורשעו לאחר שמיעת ראיות. המערער הורשע בכך שביצע שלוש עסקאות נשק ואלו המשיב הורשע בביצוע עסקת

נשק אחת. על פי האישומים הראשון והשני המערער מכר לסוכן משטרת, בשתי הזדמנויות שונות, אקדח ומחסנית. על פי האישום השלישי, המשותף למערער ולמשיב, השניים קשרו קשר לביצוע פשע בכך שהתכוונו למכור לסוכן המשטרה תת מקלע, מחסנית וכדורים. המערער היה בקשר עם הסוכן המשטרה בעוד שהמשיב נפגש עמו בפועל. בית המשפט העליון דחה את שני הערעורים, הן של המערער על חומרת העונש והן של המדינה על קולת העונש. בעניינו של המערער בית המשפט המחוזי לקח בגדר שיקוליו את ניהול ההליך, חומרת המעשים וריבויים (3 עסקאות). ביחס לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות בית המשפט התייחס לעברו הפלילי של המערער ופגיעת העונש במשפחתו. לאור כל האמור הטיל בית המשפט על המערער 50 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער תוך שקבע כי מדובר בעונש ראוי. בעניינו של המשיב, בית המשפט העליון עמד על נסיבותיו השונות של המשיב מהמערער - הן ביחס לנסיבות ביצוע העבירה (עסקה אחת) והן ביחס לנסיבות האישיות (גילו הצעיר והעדר עבר פלילי) - וקבע כי הגם שניתן היה להטיל על המשיב עונש חמור יותר מ-10 חודשי מאסר בפועל, ערכאת הערעור אינה ממצה את העונש עד תום ואינה מתערבת במצבים שבהם קיימת סטייה קלה מהעונש הראוי. יובהר כי בשונה מעניינו, בתיק זה המערער והמשיב הורשעו, בין היתר, גם בעבירה של סחר בנשק.

ד. ע"פ 3156/11 **זראיעה נ' מדינת ישראל** [21.2.12]: המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאה והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע. בגין אלה, הטיל עליו בית המשפט המחוזי 24 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. המערער הודה במסגרת הסדר טיעון בכך שהסליק ברכבו אקדח ומחסנית טעונה בכדורים וכן קופסאות עם כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע כי עונשו של המערער מאזן נכונה בין חומרת המעשים לנסיבותיו האישיות של המערער.

ה. ע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [25.10.10]: המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בנשיאה והחזקה של אקדח טעון בתחמושת ברכבו ללא היתר כדון. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע כי העונש שהוטל עליו, שעמד על 16 חודשי מאסר בפועל, מאזן כראוי את נסיבות ביצוע העבירה, חומרתה ונסיבותיו האישיות של המערער, ביניהם: גילו הצעיר, העדר עבר פלילי והיותו סטודנט. בשונה מעניינו, דובר שם על ארוע אחד.

ו. ת"פ (מחוזי מרכז) 741-01-16 **מדינת ישראל נ' סלאמה** [28.12.16]: גזר דין שניתן על ידי מותב זה. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בנשיאת נשק, בכך שקיבל לידי עבדו אחר רובה סער מסוג קלצ'ניקוב. הנאשם נשא את הנשק מרמאללה לכיוון חלמיש, כשהרובה מצוי בתא המטען שברכבו. בנסיבות אלו קבעתי כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 לבין 54 חודשי מאסר בפועל. בעת גזירתו עונשו של הנאשם לקחתי בחשבון את גילו הצעיר (בן 28), לקיחת האחריות, מאמצי השיקום המשמעותיים ועברו הפלילי (בעבירות שונות), ומשכך הטלתי עליו 27 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. בשונה מעניינו, דובר על מקרה בודד של נשיאת נשק, מדובר בנאשם שעשה מאמצי שיקום משמעותיים שהצדיקו הקלה ממשית בעונשו. אף אחד מהצדדים לא הגיש עליו ערעור.

ז. ת"פ (מחוזי חיפה) 26087-05-16 **מדינת ישראל נ' מהדי בסל** [16.11.16]: הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן אשר ייחס לו רכישה, החזקה ונשיאת נשק שלא כדון. על פי עובדות כתב האישום הנאשם רכש תת מקלע ומחסנית, הוביל את הנשק לכפר מגוריו ובהמשך מסר את הנשק לאחרים.

לאחר זמן מסוים הנשק חזר לחזקתו של הנאשם שהסתירו במקום מחבוא, עד לתפיסתו. בית המשפט עמד על חומרת המעשים, על הצורך בהרתעה נוכח נסיבות ביצוע העבירות וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 לבין 5 שנות מאסר בפועל. בעת קביעת העונש הראוי לקח בית המשפט בחשבון את הודייתו של הנאשם, עברו הפלילי - הכולל הרשעה בייצור וזריקת בקבוקי תבערה (הנאשם ביצע את עבירות הנשק כשלושה חודשים לאחר שסיים לרצות עונש מאסר בגין הרשעה זו), ונסיבותיו האישיות (לרבות מות אביו והפגיעה שבמעצרו של הנאשם במשפחתו). נוכח כל המתואר הטיל בית המשפט על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. על גזר הדין הגיש הנאשם ערעור ביום 1.1.17 (ע"פ 27/17 **מהדי בסל נ' מדינת ישראל**), ונכון להיום הוא תלוי ועומד.

ח. ת"פ (מחוזי מרכז) 189-01-16 **מדינת ישראל נ' זידאן** [28.7.16]: הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בשני אישומים, כאשר הרלוונטי לענייננו הוא האישום השני, שבמסגרתו הורשע הנאשם ברכישת נשק ונשיאתו. על פי עובדות כתב האישום המתוקן (אישום שני) הנאשם נסע ברכבו דרך מחסום "תאנים" לטול כרם, שם רכש נשק מסוג תת מקלע מאולתר, מחסנית ריקה תואמת וקופסת תחמושת המכילה 50 כדורים. הנאשם החביא את הנשק והתחמושת בדפנות דלת רכבו הימנית, אך כשניסה לחזור לשטח מדינת ישראל, נעצר לאחר שבוצע חיפוש ברכבו. בית המשפט קבע כי בנסיבות ביצוע העבירה מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר בסופו של יום עונש כולל בגין שני האישומים (האישום הראשון הוא בגין קשירת קשר לסחר בסם מסוכן) ולפיכך אין בעונש שנגזר (26 חודשים בפועל) כדי ללמדני על אודות העונש הראוי בענייננו. הנאשם לא השלים עם עונשו וערער על גזר דינו, אך לאחר ששמע את המלצת בית המשפט העליון (במסגרת ע"פ 7124/16) חזר בו מערעורו.

ט. ת"פ 6136-07-14 **מדינת ישראל נ' שריתח** [6.1.15]: הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של רכישה, נשיאה והובלת נשק. על פי כתב האישום המתוקן הנאשם נסע יחד עם אחרים לנעלין, שם רכש תת מקלע ומחסנית עם 9 כדורים. הנאשם הסליק את הנשק והמחסנית ברכבו והמשיך בנסיעה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות שתוארו נע בין 10 לבין 36 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, שהיה בעת ביצוע המעשים בחור צעיר (בן 21), נעדר עבר פלילי, המנהל אורח חיים נורמטיבי - 10 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. מדובר בפסק דין חלוט שכן אף אחד מן הצדדים לא הגיש ערעור. יובהר כי בשונה מענייננו, מדובר על ארוע אחד.

15. **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות:** על פי החלק הכללי שבכתב האישום המתוקן הנאשמים פעלו בהזדמנויות שונות לצורך הוצאתן לפעול של עסקאות הנשק בדרכים שונות. על פי האישום הראשון והשלישי, שבהם הורשע נאשם 1, ועל פי שלושת האישומים שבהם הורשע נאשם 2, הנאשמים יצרו קשר עם סוחר הנשק, מונדר, מתוך מטרה להעביר נשק מהרשות הפלסטינית לתוך שטח מדינת ישראל. כפי שאציין מיד ביתר פירוט, היה במעשיהם תכנון שקדם לביצוע העבירות, שבמסגרתו ביצעו הנאשמים פעולות אקטיביות על מנת שניתן יהא להוציא את העסקאות אל הפועל. עוד יצוין כי חלקם של שני הנאשמים בביצוע המעשים היה מרכזי, ובלי תיוכם העסקאות המתוכננות לא היו יוצאות אל הפועל.

וביתר פירוט - בענייננו של נאשם 1: מעובדות כתב האישום המתוקן באישום הראשון עולה כי נאשם 1 ונאשם 4 קשרו ביניהם קשר לרכישת נשק ומכירתו; נאשם 1 יצר קשר עם סוחר הנשק, מונדר, וביקש ממנו לייצר עבורו נשק;

כעבור מספר ימים נפגש נאשם 1 עם מונדר, בביתו, רכש ממנו את הנשק שיוצר לבקשתו וחזר לשטח מדינת ישראל; נאשם 1 הודיע לנאשם 4 כי הנשק נמצא בידיו. עובדות אלו מצביעות על תכנון מפורט ומדוקדק, על מנת שעסקת הנשק תצא אל הפועל. הנאשם אינו רק מי שהעביר נשק ממקום למקום, אלא הוא זה שתיווך בין כל הגורמים - הקונה הפוטנציאלי, סוחר הנשק ונאשם 4. הוא גם סיכם עם מונדר על מחיר הנשק (₪ 3,400) וביצע בפועל את העברת הנשק מסוחר הנשק לתוך שטח מדינת ישראל. הדבר נכון גם ביחס ליתר האישומים. מעובדות האישום השני עולה כי נאשם 1 ונאשם 3 קשרו ביניהם קשר לביצוע עסקת נשק, באופן כזה שנאשם 1 ביקש מנאשם 3 לאתר עבורם קונה פוטנציאלי, לאחר שקיבל הצעה לקנות מאדם, שזהותו אינו ידועה, נשק בסך 3,200 ₪. גם באישום הזה חלקו של הנאשם היה משמעותי, שכן מעבר לכך שהוא קיבל על עצמו לבצע את עסקת הנשק, הוא אף פנה לנאשם 3 לצורך איתור קונה, וכשהאחרון מצא קונה פוטנציאלי תואמה פגישה. באישום השני אין כלל זכר למונדר ונאשם 1 הוא הגורם העיקרי. לאלו יש להוסיף את האישום השלישי, המיוחס לנאשם 1 בלבד, שבמסגרתו הוא פנה לסוחר הנשק, מונדר, וביקש לרכוש ממנו נשק. השניים קבעו כי הנאשם יגיע אליו למחרת לצורך ביצוע העסקה, וכך היה. הנאשם החביא את הנשק (תת מקלע מאולתר) והמחסנית התואמת ברכבו, דבר אשר מצביע הן על תכנון מוקדם, הן על תחכום.

נסיבה נוספת, שעליה עמדה ב"כ המאשימה ובצדק, היא שהנאשם ביצע את המעשים מספר פעמים, כאשר בכל פעם יכול היה לחדול מכך ולהימנע מביצוע המעשים, אך בחר אחרת, עד שנתפס.

לזאת יש להוסיף את הנזק הפוטנציאלי הגבוה שבביצוע עסקאות נשק שלא כדין. אשר לנזק הקונקרטי, מעובדות האישום הראשון והשני לא ברור האם בפועל כלי הנשק הועברו והיכן הם נמצאים היום. היה בידי הנאשם להבהיר נקודה זו בחקירתו, ויש להניח שאם היה בפיו הסבר שמפחית מהחומרה, היה מוסר אותו. לפיכך, הנזק שנגרם מקשירת הקשר לביצוע פשע (סחר בנשק), נשיאת הנשק, הכנסתו לישראל, ותיווך הנאשם בין קונה פוטנציאלי לבין נאשם 3 לצורך רכישה ומכירת נשק נוסף (אישום שני), הוא משמעותי ומעלה חשש ממשי לבטחונו של הציבור. פה המקום להתייחס גם לנזק הפוטנציאלי שקיים באישום השלישי, שבמסגרתו הנאשם רכש תת מקלע מאולתר ומחסנית תואמת. הנזק הפוטנציאלי הוא גבוה ביותר נוכח סוג הנשק שנרכש. רק נוכח כוחות הבטחון במחסום הוא נתפס ולא הגיע ליעדו.

עוד יש לשקול את הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את המעשים, שהיא סיבה כלכלית בלבד ורצונו להשיג כסף באמצעות פעילות עבריינית אסורה.

בעניינו של נאשם 2: נאשם 2 ביצע את המעשים המיוחסים לו בתוך תקופת זמן קצרה יחסית של שבוע ימים, שבו הוא העביר מסוחר הנשק, מונדר, לתוך שטח מדינת ישראל שני כלי נשק, וניסה להכניס כלי נשק נוסף (אישום שלישי). בכל אחד מהאישומים יצר נאשם 2 קשר עם מונדר, על מנת לתקן (אישום רביעי), או להעביר (אישום חמישי), או לרכוש (אישום שלישי), כלי נשק, במטרה לבצע בהם עסקה ולסחור בהם. משכך, אני סבורה כי חלקו של הנאשם בביצוע המעשים לא היה "תמים" כמו שטען סנגורו, ולא מדובר במי שרק העביר את כלי הנשק לבקשתם של אחרים. הנאשם יצר קשר עם מונדר ותכנן את ביצוע המעשים מבעוד מועד. המעשים בוצעו בסמיכות זמנים ולנאשם היה חלק פעיל בהוצאת התכנית העבריינית אל הפועל, שכן בלעדיו כלי הנשק לא היו מגיעים ליעדם. כמו בעניינו של נאשם 1, הנזק הפוטנציאלי שבמעשיו הוא גבוהה, נוכח הכנסת כלי הנשק לשטח מדינת ישראל, ללא אישורים ושלא כדין. גם בעניינו

איני יודעת לאן הגיעו כלי הנשק (אישום רביעי וחמישי), וכפי שלא ניתן להניח לחובתו שהנשק נועד לטרור או עבריינות, לא ניתן להניח לזכותו את שביקש הסגור להניח, שהנשק נועד לירי בשמחות וכו'. כמו שציינתי לעיל לגבי נאשם 1, גם לנאשם 2 הייתה אפשרות להבהיר בחקירתו את מטרת הכנסת הנשק, ויש להניח שאם היה בפיו הסבר שמפחית מהחומרה, היה מוסר אותו. חומרת מעשיו של הנאשם אף נלמדת מהאישום השישי, שאותו ביצע הנאשם חמישה ימים בלבד לאחר שנאשם 1 נתפס במחסום "תאנים", באותה הדרך ובאותה שיטת ביצוע. הנאשם יצר קשר עם מונדר, רכש ממנו נשק ו-2 מחסניות, החביא אותם ברכבו וניסה להכניסם לשטח ישראל. ב"כ הנאשם לא חלק על כך שהנאשם ידע על אודות נסיבות מעצרו של נאשם 1 ולפיכך אני סבורה כי מדובר בנסיבה לחומרה, שכן הנאשם ידע על המעשים, הבין את חומרתם והשלכתם, ובכל זאת בחר להמשיך ולבצעם.

לבסוף, אני סבורה כי קיימת אבחנה מסוימת בין חומרת האישומים המיוחסים לנאשם 1 לבין אלו המיוחסים לנאשם 2, כאשר עיקר האבחנה נעוצה בנסיבות ביצוע המעשים מעבר להעברת הנשקים מסוחר הנשק, מונדר, לתוך שטח מדינת ישראל. נאשם 1 הורשע בנוסף גם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (סחר בנשק), שכן הוא הודה כי תיווך בין קונים פוטנציאליים לרוכשים פוטנציאליים במסגרת שני האישומים הראשונים. את עסקת הנשק, שבמסגרת האישום השני, ביצע נאשם 1 גם בלי מעורבותו של סוחר הנשק, מונדר, ומכך עולה כי מעורבותו בעולם הסחר בכלי נשק שאינם מוחזקים כדון, אינו מסתכם רק בהעברת נשקים ומציאת קונים פוטנציאליים, אלא מעבר לכך. עובדה זו מהווה לדעתי נסיבה מחמירה, המלמדת על האבחנה שיש לעשות בין השניים.

16. בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם **בעניינו של נאשם 1 נע בין 36 לבין 60 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס כספי ובעניינו של נאשם 2, מתחם העונש ההולם נע בין 30 לבין 54 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס כספי.**

קביעת העונש בתוך המתחם

17. בעניינו של נאשם 1 לקחתי בחשבון לזכותו את היותו אב לחמישה ילדים, אשר מנהל לדבריו קשר משפחתי חם וקרוב. אביו נפטר לפני כ-12 שנים ומאז הוא מסייע למשפחת מוצאו. גם מצבה הבריאותי של אמו אינו שפיר.

עוד לקחתי בחשבון לזכות הנאשם את הודייתו במיוחס לו, את לקיחת האחריות על מעשיו והסכון בזמן ציבורי רב. עם זאת, קצינת המבחן ציינה בתסקיר שנערך בעניינו כי הוא נוטה לטשטש את חומרת מעשיו ומתקשה להכיר בסיכון שבהתנהגותו, ומשכך אני סבורה כי יש לכך השפעה מסוימת על המשקל שעלי להעניק לנטילת האחריות. עוד אציין כי המלצת קצינת המבחן הייתה להטיל על הנאשם ענישה ברורה וסמכותית.

אשר לפגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו, איני מוצאת כי קיים בעניינו של הנאשם פגיעה נוספת מעבר לפגיעה האינהרנטית שבשליחת אדם למאסר מאחורי סורג ובריח. הנאשם טען כי ביצע את המעשים לאור קשיים כלכליים שעמם הוא ומשפחתו מתמודדים, וביניהם חובות גדולים שנגרמו לו כתוצאה מפתחת עסק עצמאי שכשל. על דבר מאלה לא הביא הנאשם אסמכתא.

אשר לעברו הפלילי של הנאשם, מעיון בגיליון הרישום הפלילי שלו עולה כי הרשעתו האחרונה היא משנת 2003 ומאז ועד למעצרו במסגרת תיק זה הוא הצליח לנהל אורח חיים נורמטיבי, לעבוד במחזור מתכות ונמנע מביצוע עבירות פליליות. ב"כ המאשימה ביקשה שאקבע כי מדובר בעבר פלילי רלוונטי וטענה שיש לקחת אותו בחשבון בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. ב"כ הנאשם בטיעונו הראשוניים (בדיון) עמד על כך שמדובר בעבר פלילי שהתיישן, ולא הגיש עמדה שונה לאחר הבהרת המאשימה, ולא סברתי שיש להתעקש לקבל עמדתו לאור הדברים שאומר מיד. כפי שתיארתי לעיל, הרשעתו האחרונה של נאשם 1 היא משנת 2003. מדובר בהרשעה שהתיישנה, אך לא נמחקה. לפיכך, ניתן אכן להתייחס לעברו הפלילי של הנאשם, כפי שטענה ב"כ המאשימה (ר' גם רע"פ 7997/12 עיני נ' מדינת ישראל [12.11.12], פסקה ח' ו-ע"פ 690/10 אבו תיאה נ' מדינת ישראל [6.8.13], פסקה 22), אך המשקל שראוי להעניק לו במקרה זה אינו רב. לטעמי, יש משקל לכך שהנאשם לא הורשע בביצוע עבירות מעל ל-12 שנים והוא חי חיים נורמטיביים, עד למעצרו במסגרת תיק זה. עם זאת, יש גם חשיבות לכך כי אין מדובר במי שלא נשא מעולם עונש מאסר מאחורי סורג וברית, כפי שכבר פורט לעיל, ועל כן בהיבט זה, פגיעתו של עונש כזה בנאשם, היא בהתאם.

18. בעניינו של נאשם 2 לקחתי בחשבון לזכותו כי הוא נשוי ואב לארבעה ילדים. אביו נפטר ומצבן הבריאותי של אמו ואחותו אינו שפיר, דבר אשר הוביל לכך שהן מתגוררות עמו באותו הבית, על מנת שהוא ומשפחתו יוכלו לסעוד אותן ולטפל בהן. לגבי האחות צוין כי היא סובלת מפיגור שכלי חמור ומחלת אפילפסיה, ומשכך מוכרת כבעלת נכות פיסית קשה. עובדה זו משליכה על פגיעת העונש שיוטל על הנאשם, במשפחתו.

עוד לקחתי בחשבון לזכות הנאשם כי הוא נעדר עבר פלילי ועובר למעצרו במסגרת תיק זה ניהל חיים נורמטיביים ועבד כנהג משאית וחלוקת פירות וירקות. משכך, בשליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג וברית בפעם הראשונה קיימת פגיעה שאינה מבוטלת, אך אין לומר כי זו תהא מעל הפגיעה האניהרנטית במי שעתיד לרצות מאסר בפעם הראשונה. התייחסתי גם לדבריו של מר **עומאר בלאל**, שהעיד על אופיו הטוב של הנאשם.

לזכות הנאשם יש לקחת בחשבון את הודאתו ונטילת האחריות שיש בה גם חסכון בזמן ציבורי יקר. בנקודה זו יצוין כי קצינת המבחן סברה כי ישנה מידה מסוימת של טשטוש לגבי הנסיבות שגרמו לנאשם לבצע את העבירות, מאחר שטען כי ביצע את המעשים על רקע נורמות ודפוסי התנהגות המקובלים בתרבות מוצאו. עוד מצאה צמצום בטענתו כי רק העביר לדבריו נשק, לבקשת אחרים. יש לקחת בחשבון כי המלצת קצינת המבחן הייתה להטיל על הנאשם ענישה מוחשית וקונקרטיה.

19. נסיבה נוספת שתישקל בעניינם של שני הנאשמים היא הרתעה אישית והרתעת הרבים: בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרתן של עבירות הנשק, מעצם טיבן ומהותן, נוכח הסיכון הממשי הנשקף מהן לחיי אדם ולבטחון הציבור. כבוד השופט סולברג עמד כך **בעניין בסל**, פסקה 10:

"בית משפט זה עמד לא פעם על חומרתן של עבירות נשק, ובכללן עבירות של החזקת ונשיאת נשק, תוך שהוא מציין את חומרת המעשה ואת פוטנציאל הנזק הכרוך בו. נשק המתגלגל מיד ליד עלול להגיע לידי גורמים עברייניים או לפעילות ביטחונית, פגיעתו הרעה מורגשת ומהווה איום על שלום הציבור כולו; כתוצאה מכך גדל ההכרח להרתיע את היחיד והרבים מפני עיסוק בכך (ראו למשל:

ע"פ 2422/14 ח'דר נ' **מדינת ישראל**, פסקה 10 וההפניות שם (21.12.2014); ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 וההפניות שם (18.7.2013). לא אחת גם צוין כי קיימת מגמת החמרה הדרגתית בעונשים המושגים על עבריינות נשק (ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן**, פסקה 14 וההפניות שם (19.1.2014); ע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** (14.9.2011) (להלן: עניין ותד)). [ההדגשות הוספו - מ.ב.נ].

פוטנציאל הסיכון הנשקף מהעבירות מחייב הטלת ענישה מחמירה ומרתיעה, שיהא בה כדי להעביר מסר ברור וחד משמעי ליחיד ולרבים. אני סבורה, אפוא, כי במסגרת שיקולי הענישה יש להעניק משקל בכורה לאינטרס הציבורי על פני נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, כפי שקבע בית המשפט העליון **בעניין עיסא** (פסקה 13): "בשנים האחרונות עמד בית משפט זה ביתר שאת על נפישותה המדאיגה ועל המסוכנות הטמונה בתופעת הסחר הבלתי-חוקי בנשק, כאשר החשש הוא כי נשק זה ישמש בסופו של יום למטרות פליליות או לפעילות חבלנית עוינת, **בייחוד במקרים בהם לא אותר הנשק**, כבמקרה דנא. לפיכך נקבע לא אחת, כי **יש להחמיר בענישה בעבירות כגון דא, תוך מתן בכורה לשיקולי הרתעה ואינטרס הציבורי על-פני נסיבותיו האישיות של הנאשם** (ראו למשל: ע"פ 1768/14 **גנאיים נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (22.7.2014); ע"פ 3138/11 **הייבי נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (6.3.2012); ע"פ 2251/11 **נפעא נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (4.12.2011))." [כל ההדגשות בציטוטים - הוספו - מ.ב.נ].

20. לפיכך, נוכח כל האמור לעיל, סבורני שהעונש ההולם במקרה דנן בעניינם של שני הנאשמים צריך להימצא בסביבות השליש התחתון של מתחם העונש ההולם שקבעתי לכל נאשם (נאשם 1 - מעט מעל, נאשם 2 - מעט מתחת).

21. אשר לרכיב הקנס: בבואו של בית המשפט להטיל קנס כספי על נאשם, עליו להתחשב גם במצבו הכלכלי. בענייננו שני הנאשמים טענו כי ביצעו את המעשים על רקע מצב כלכלי קשה, אך לא הגישו אף אסמכתא אשר יכולה לתמוך בטענותיהם. לפיכך יכלתי להתחשב במצבם הכלכלי מוגבלת.

סוף דבר

22. לאור כל האמור, החלטתי להטיל הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. **45 חודשי מאסר בפועל** (בניכוי ימי מעצרו, מיום 5.7.16);

ב. **מאסר בן 9 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יבצע עבירת נשק מסוג פשע;

ג. **מאסר בן 5 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יבצע עבירת נשק מסוג עוון;

ד. **קנס כספי בסך ₪ 10,000** או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים, החל ביום 1.9.17 ובכל 1 בחודש בחודשים שלאחר מכן. אי עמידה בשני תשלומים רצופים תגרור העמדת כל

יתרת הקנס לפרעון מיידי.

נאשם 2

א. **36 חודשי מאסר בפועל** (בניכוי ימי מעצרו, מיום 10.7.16);

ב. **מאסר בן 8 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יבצע עבירת נשק מסוג פשע;

מאסר בן 4 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יבצע עבירת נשק מסוג עוון;

ג. **קנס כספי בסך 8,000 ₪** או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים, החל ביום 1.9.17 ובכל 1 בחודש בחודשים שלאחר מכן. אי עמידה בשני תשלומים רצופים תגרור העמדת כל יתרת הקנס לפרעון מיידי.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ג' ניסן תשע"ז, 30 מרץ 2017, בנוכחות
הצדדים.